

forsømmelsen indebærer en åbenlys risiko for smittespredning.

Tvangsisolering skal ske på et sygehus, som drives af en Landstingskommune.

Tvangsisoleringens varighed

§ 40. Tvangsisolering må stå på i højst 3 måneder fra den dag, den smittede på grund af beslutningen om isolering, blev indlagt på sygehus.

§ 41. Efter ansøgning fra smittesikkerhedslægen (embedslægen) må Lensdomstolen beslutte, at tvangsisolering skal fortsætte ud over den længste tid i overensstemmelse med § 40. En sådan beslutning må højst gælde 6 måneder ad gangen.

En ansøgning om fortsat tvangsisolering skal være Lensdomstolen i hænde inden tiden for gældende beslutning om tvangsisolering er udløbet. Tvangsisoleringen fortsætter frem til Lensdomstolen har taget stilling til ansøgningen.

Særlige beføjelser ved tvangsisoleringen

§ 44. Den som er tvangsisoleret må hindres i at forlade sygehusets område eller den del af sygehuset, hvor han skal opholde sig, og må iøvrigt underkastes den begrænsning af bevægelsesfrihed, som er nødvendig for at gennemføre tvangsisoleringen. Hans bevægelsesfrihed må også indskrænkes, når det er nødvendigt af hensyn til hans egen eller andres sikkerhed.

Smittesikkerhedsbestemmelser (SFS 1989:301) med ændringer indført til og med SFS 1990:1036

§ 4. En anmeldelse i overensstemmelse med § 20 i smittesikkerhedsloven (1988:1472) som gælder en sygdom nævnt i bilag 1.3 til nævnte lov skal, udover det som foreskrives i § 21 i smittesikkerhedsloven, indeholde oplysninger om de to første og de fire sidste cifre i den smittedes personnummer og hans bopælsen.*) Hvis den smittede ved infektion af HIV tilhører en risikoudsat gruppe, skal denne gruppe angives i anmeldelsen. Andre oplysninger om den smittedes identitet må ikke gives i anmeldelsen.

*) Det len (svensk »län«), hvor den pågældende har sin bopæl.